

Paraules de benvinguda al Claustre universitari a càrrec del Rector Nadal Batle

És la primera vegada, senyores i senyors, que he d'intervenir en un acte d'investidura de doctor honoris causa en què hi hagi dues persones, i es fa difícil, perquè en aquesta ocasió algú hauria de mesurar exactament els segons que un dedica a l'un i que dedica a l'altre, i això és difícil; també segurament el protocol em faria decidir o m'obligaria a decidir entre la persona de la qual parlar primer i la segona, i això és difícil. Aleshores, primer, per no ser massa llarg, ja que aquests actes sempre són llargs i pesats, he intentat trobar a veure si hi havia alguna convergència entre Sir Raymond Rickett i el professor Nadal Ginard, si hi havia alguna convergència des del nostre punt de vista i dels interessos de la Universitat de les Illes Balears. I l'he trobada, l'he trobada i permeteu que en aquests breus minuts que parlaré us pugui descriure quina és aquesta convergència.

Tenim present que ells dos no es coneixien entre si i que segurament deu ser la primera vegada que han sentit parlar l'un de l'altre.

Si jo hagués de demanar un dret fonamental de la persona, segurament en demanaria un de nou, demanaria la potestat de poder escollir els nostres amics, perquè la llista dels nostres amics ens descriu una mica; fins i tot n'hi ha, d'amics, que tenir-los en aquesta llista és un aval, un crèdit, i l'orgull que ens hagin triat com a tals —perquè per bé que ens donessin la potestat de poder escollir els amics no tindríem mai l'obligació que els per nosaltres escollits fossin amics nostres—, per tant, s'ha donat, i ha estat una cosa molt sortosa perquè el professor Raymond Rickett, que vaig conèixer en ocasió d'unes accions científiques hispanobritàniques, fa ara ja deu anys, vaig veure que era una persona per comptar amb ell per ajudar-nos i, a més a més, una persona del seu caràcter i la seva vàlua personal era una cosa atractiva i m'agradava en aquells moments que fos amic nostre, de tots nosaltres, i realment a ell també li va agradar. De manera que vàrem ser amics: en aquesta vegada, aquesta potestat que jo deman d'escollir els amics es va fer certa i, a més a més, amb el valor afegit que ell va voler ser amic nostre.

Sir Raymond Rickett deu haver acumulat més guardons i distincions i honors que ningú —amb totes les excepcions que calguin d'aquí dins, vull dir—, però més que tots aquells que nosaltres ens puguem imaginar conjuntament.

A part d'una importantíssima carrera en el camp de la química, ell ha ocupat tots els càrrecs acadèmics que és capaç, crec, de reunir una mateixa persona en el sistema educatiu de la Gran Bretanya, on, com tots sabeu, cada vegada que et fas més Senior, si ets valuós, més càrrecs de Chairman de qualque cosa acumules: Sir Raymond Rickett deu haver estat Chairman de més de quinze o setze institucions, ha estat distingit per Sa Majestat Britànica, en definitiva, ha estat una persona a qui crec que ja falten pocs guardons per tenir una vida acadèmica i científica completa, i si ell ha estat tan amable d'acceptar aquesta nostra oferta, no farà més que traspasar-nos part dels seus guardons a nosaltres mateixos, de manera que és un fet essencial pensar que, si comptam entre la gent del nostre claustre amb una persona que té aquest aval, aquestes distincions, també s'hi incorpora una persona que fa pujar ca nostra.

El doctor Nadal Ginard és un cas poc comú dins el nostre panorama científic i cultural i ho era molt més, poc comú, quan va iniciar la seva impecable trajectòria com a investigador. Aquesta societat nostra, la que ens envolta, és una societat molt més amatent a la pinzellada i la coloraina o a la incontinença calàmica insubstancial que als avenços de la ciència. El relatiu desconeixement que el nostre entorn cultural té de la feina feta pel doctor Nadal Ginard ens ha de fer reflexionar, i ens ha de fer reflexionar molt. Jo, que no som biòleg, vaig conèixer l'existència del doctor Nadal Ginard, i de la seva feina —en aquest cas permeteu que em disculpi per no saber-ho, però és disculpable en el meu cas, jo vénc d'un altre món—, a través dels nostres amics d'Artà, els nostres amics d'Artà sí que sabien qui era el doctor Nadal Ginard i ens en varen parlar.

Quan el Consell Executiu d'aquesta universitat va prendre consciència de l'existència del doctor Nadal Ginard i de la feina que havia fet, no ho vàrem dubtar ni un minut: ell representava potser un model de científic que nosaltres voldríem que fos el model a seguir pels membres d'aquesta universitat, i aquesta reflexió que voldria seguir només uns segons, ens ha de fer comparar també dins de l'entorn en el qual vivim. Fa poc que una llei del Parlament de València va crear la Universitat de Castelló; aquesta creació de la Universitat de Castelló, universitat que està pensada com d'alta tecnologia científica, duu afegit un crèdit extraordinari de trenta mil milions de pessetes, més o menys el que nosaltres gastarem en cinc anys, comptant les despeses de personal. Això va ser un esforç, i és clar, la de València en treu rendiments, d'això, perquè gràcies a aquesta cosa han tingut accés a altres fons d'intercanvi amb països europeus, especialment a programes comuns de la Comunitat Europea. Aquest interès per aquestes coses científiques, encara que en principi siguin destinades a un sector o siguin comprensibles només per un sector reduït de la població, tenen un efecte de creació de riquesa molt més important i molt més gran que aquest sector que la coneix i evidentment que arriba amb els seus subproductes a tota la població. Aquesta és una de les reflexions que voldria fer, i voldria posar una mica com a model d'abnegació i dedicació científica la vida del doctor Nadal Ginard, i com a model i pauta a seguir de desenvolupament regional és aquest fet de la creació de, per exemple, aquesta universitat de Castelló, que ens és pròxima.

I com que aquesta Universitat de les Illes Balears vol de qualque forma contribuir a evitar els tipus d'errors culturals que es produeixen tant per simple falta de coneixement com per falta d'informació, hem decidit que podríem donar el doctorat honoris causa al doctor Nadal Ginard, i no vull entrar en els seus mèrits científics, perquè han estat més que patents, com ens han demostrat el doctor Palou i ell mateix amb el discurs.

En definitiva, qui fa bé als seus no fa tort a ningú. I deixau-me acabar fent aquesta convergència, aquesta convergència de la qual us parlava al començament. Quan jo vaig conèixer personalment Sir Raymond Rickett feia uns anys que aquí, en aquesta universitat, dèiem que seria convenient que hi hagués uns estudis universitaris de turisme, dèiem que tots aquests estudis que envoltaven el món del turisme i de l'administració turística haurien de ser incorporats a la Universitat. Com que ell provenia —era rector en aquells moments— de Middlesex i com que venia d'un món on això ja s'estava fent, el seu ajut, l'ajut de la Universitat de Middlesex: programes europeus que vàrem aconseguir gràcies a ell, ens va permetre que s'iniciassin aquí —ara ja són una realitat— els estudis de turisme. Això, amb aquesta realitat, Sir Raymond hi ha tingut una part notable i important, si més no a part de moltes altres coses i per raons materials, amb el seu encoratjament i la seva presència. Aquestes relacions amb Middlesex varen durar i es varen estendre a altres camps, i gràcies a aquestes relacions hem tengut ja i hem fet en aquests moments ja uns quants títols de validesa europea que són resultat d'aquells primitius contactes.

Bé, la convergència podria ser que els contactes amb Sir Raymond Rickett varen produir que aquesta universitat tingués uns estudis de turisme, però vet aquí que es presenta una persona del nostre poble que no coneixíem gaire, que ha tingut un èxit científic molt notable, que és una persona molt considerada internacionalment i que està relacionada amb l'entorn dels estudis de les ciències de la salut i de medicina. Si en el futur, després d'aquests contactes de la nostra universitat que esper que continuaran amb anades i vingudes d'investigadors en comú, d'això en pogués resultar la creació d'una facultat de medicina, seria una cosa que faria que aquesta convergència fos comuna, i com que un, malgrat que tingui moments baixos i de baixa forma i altres de més entusiasme, sempre el darrer que perd és l'esperança, esperem que un dia, d'aquí a set o vuit anys, aquesta universitat trobi un altre mallorquí, una altra persona d'aquestes illes amb els mateixos mèrits que el doctor Nadal Ginard i que ens permeti, en el futur, tenir uns altres estudis tan rellevants com poden ser Turisme i Medicina.